

ARCHIV - VZPOMĚNKA NA DAFNĚ

Ášter 1/2, 06 leden 2009

Následující příběh je starý asi 20 let. Od té doby se hodně změnilo: pisatelka (nepletu-li se) změnila povolání, místo svého bydlení, poněkud rozměnila stav obyvatel planety a nevím nevím, jestli má podobné "souputníky", jako byl ten, o kterém v následujícím příběhu píše. Jedno ale vím jistě: Áže je i teď stejná fajn holka, jako tehdy, kdy psala o svém milém zvířátku:

Když někdo týrá zvířete, tak je mi v první chvíli líto zvířete a v druhé chvíli bych onoho tyрана zadupala do země - jiné - když se stane zločín, který se má smysluplně a v souladu se zákonem vyšetřit, nejde do toho vkládat emoce. Jímavé americké filmy o tom, jak se policista vrhá na zvrhlíka, který znásilnil dítě a dává mu co proto, sice mnoha lidem lahodí, nicméně v praxi je to nepoužitelné. Jednak je to regulérní zneužití pravomoci veřejného činitele a jednak se ten, s kterým emoce cloumají, daleko nedostane. Takové věci je třeba přijímat s chladnou hlavou. Ale to je okraj, chci vám povědět o svém zvířátku. Chovám totiž potkana - vlastně potkanici :-)).

Jak jsem k ní přišla? Jeden pán, kterému jsem docela pomohla (nebudu říkat jak, protože to není důležité), chtěl za každou cenu nějak odvést. Skoro nic neměl a měl moc rád zvířata. Na psy neměl prostor ani peníze a tak potkany. Protože ovšem ze zásady žádné úplatky ani odmítny v podobě alkoholu a nevím čeho je, nikdy neberu, přinesl mi nádherný dárek - když se narodily jeho potkanici potkáčka, donesl mi vybrat z pěti krásných myšinek. Čtyři byly černobíle skvrnitě, ale jedna byla celá černá. A nerejdila v té krabici jako všechny ostatní, ale seděla v klidu a koukala na mě. To bude filozof a myslitel! (zaradovala jsem se jako F. Ringo "Ech, když si vyberu svého dobrmana. Když jsem posléze vzala myslitele do ruky, viděla jsem, Áže je to vlastně myslitelka... A myslitelka mi hned zalezla do rukávu, usala se tam a odmítala i přímé mé snažné prosby tento prostor opustit. Bylo jasné, Áže my dvě jsme se hledaly, a jsme se našly. Tak jsem přišla k své myšince... Když přijdou ze slušby, dám si ji na klín, a chovám ji a ona přivírá oči a přestane hýbat umáčkem i fousama, a je na jak se jí to strašně líbí... a já jí drbu za očkama, nebo koukáme spolu na televizi a ona buď usne, nebo se myje, sedí mi na rameni a jak se vehementně olizuje, tak mi občas blízne na ucho... Nebo okusuje piškot a drobí mi ho do klína a já se věc nezlobím:). Kdyby jí chtěl někdo ublížit, asi bych mu usekla mačetou hlavu :-)). A to jí má někdo říkat, Áže je to hnusná velká myš s olýsalým ocasem. Ážijeme spolu v symbióze - to zvířete si nechá ode mě líbit absolutně všechno. Já od něj taky. Jsem prostě součástí její smečky, a myslím, Áže nevěde, ale rovnocenný partner. Naše smečka má totiž jen dva členy. Na ostatní obyvatele domácnosti svorně kašleme a do smečky je nebereme. Áživot s tvorem, kterým ostatní opovrhují a ohrnují nad ním nos, je prostě skvělý. Tvor má olýsalý ocas, velké bílé tlapky, Áluté zuby, dámy přivírá jeho spatření vyděšeně piškotí a pánové se otáásají odporem. Jmenuje se Dafně. Krásné, krásné jméno.

Miki